

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΜΑΙΖΕΡΟΥΑ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

I
ΟΝ βλέπετε αυτόν τον ηλικιωμένο κύριο εκεί κάτω, μᾶς εἶπε ὁ στρατηγὸς Μονταλβέν. Εἶν' ἕνας Ρώσος πρίγκηπας πολυεκατομμυριούχος πὺ περιφέρει τὴ μαύρη πλῆξι του σ' ὅλες τὶς χώρες τῆς γῆς, χωρὶς νὰ συναντᾷ πουθενά τὴ χαρὰ πὺ θεραπεύει καὶ ξυπνάει τὴν ἀγάπη τῆς ζωῆς ἢ, τοῦλάχιστον, τοὺς καινούργιους πόνους πὺ θά τοῦ ἔδιναν τὴ χαριστική

βολὴ καὶ τὴν υγιεινὴ ἀναπαυσι. Καὶ αὐτὸ τὸ Παρίσι ἀκόμα, τὸ ἀπέραντο αὐτὸ ξενοδοχεῖο τῶν ἀπολαύσεων, δὲν κατάρθωσε καθόλου νὰ διασκεδάσῃ τὸν πρίγκηπα Νικόλα Ρομάνιεφ. Μὴ νομίζετε πὺς εἶνε ἀστεία ἢ περιπτώσις του. Φοβᾶται τὸ θάνατο, βλέπει τὶς νύχτες νὰ τοῦ παρουσιάζονται τρομαχτικὲς ὄπτασιες καὶ δὲν τολμάει ὁ δυστυχῆς, μὲ τὸν ἕνα τρόπο, ἢ μὲ τὸν ἄλλο, νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὰ μαρτύριά του αὐτά... Νομίζετε πὺς αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ πρίγκηψ ἀκούει ἔστω καὶ μὴ νύκτα ἀπὸ τὴ γοητευτικὴ μουσικὴ πὺ παίζει ἢ ὀρχήστρα, ἢ βλέπει τὶς ὑπέροχες χορεύτριες πὺ στροβιλίζονται ἀπάνω στὴ σκηνή; Καθόλου... Ἡ ὀρχήστρα μπορεῖ νὰ σταματήσει καὶ ἡ σκηνὴ ν' ἀδειάσῃ, χωρὶς αὐτὸς ν' ἀντιληφθῆ τίποτε...

Κι' ὁ στρατηγὸς Μονταλβέν μᾶς ἔδειξε ἕναν ψηλὸ γέρο, πὺ καθόταν ὀλομόναχος στὸ ἀντικρυνὸ μας θεωρεῖο. Τὸ πρόσωπό του ξεχώριζε καθαρὰ σάν μεντάγια στὸ φόντο τῶν κόκκινων βελουδενίων παραπετασμάτων, ἰσχνὴ καὶ χλωμὴ. Ἡ μακρὰ, λευκὴ γενειάδα του, σκέπαζε τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ πλάστρον. Τὰ μάτια του εἶχαν μὴ λάμψι παραφροσύνης. Καὶ τὰ χέρια του, καθὼς ἀκουμποῦσαν στὸ χεῖλος τοῦ θεωρείου, χωρὶς ἄλλο στολίδι ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα λεπτὸ ἀσημένιο δαχτυλίδι, φαινόντουσαν σάν νὰ τὰ τάραζε ἕν' ἀδιάκοπο νευρικὸ τρεμουλιασμο.

Ὁ στρατηγὸς, μὲ μὴ μηχανικὴ κίνησι, ξανάφερε τὰ μαλλιά του πρὸς τοὺς κροτάφους του κι' ἐξακολούθησε:

— Εἶνε ἀλήθεια πὺς ὁ πρίγκηψ ἔχει κάποια ἁμαρτία πὺ θαραίνει τὴ συνείδησί του. Σκότωσε ἀπλοῦστα τὸν πατέρα του, ἔπειτ' ἀπὸ μὴ τραγικὴ ἔρωτικὴ περιπέτεια. Ὁ Νικόλας Ρομάνιεφ ἦταν εἴκοσι χρόνων καὶ ζοῦσε μᾶζυ μὲ τὸν πατέρα του τὴν τεμπέλικὴ καὶ μονότονὴ ζωὴ ἑνὸς μεγάλου ἀρχοντος, πὺ δὲν κάνει ποτὲ τὸν κόπο νὰ μετρήσῃ τὰ ἐκατομμύρια του καὶ πὺ ἔχει κτήματα ἀπέραντα σάν ἕνα ὀλήκληρο κράτος. Ἡ γῆ καὶ οἱ χωρικοὶ τοὺς ἀνῆκαν, γιατί ἢ δουλεῖα δὲν εἶχε καταργηθῆ ἀκόμα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴ Ρωσία. Ὁ γέρο Ρομάνιεφ, ὁ πατέρας του, ἦταν σκληρὸς καὶ ἀδυσώπητος πρὸς τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους. Τοὺς μεταχειρίζονταν σάν ζῶα, ἔβαζε τοὺς κοζάκους του νὰ τοὺς μαστιγώνουν καὶ νὰ τοὺς βασανίζουν καὶ ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκε τὸν παραμικρὸ οἶκτο γι' αὐτούς. "Ἐτσι, κι' ἐκεῖνοι τὸν φοβόντουσαν σάν τὸ χαλάζι πὺ ἀφανίζει τὰ ὄριμα στάχυα, σάν τὴν πυρκαϊὰ πὺ καταστρέφει ὀλόκληρα δάση, σάν ἕνα δεμάτι ξερὰ κλαδιά.

Ἐνα καλοκαιρινὸ θράδυ — τὴν ὥρα πὺ ἡ τελευταῖες ἀναλαμπὲς τοῦ δειλινοῦ ἔσβυναν πίσω ἀπ' τὰ δάση τῶν ἐλάτων — ὁ Νικόλας, ξαναγυρίζοντας ἀπ' τὸ κυνήγι, συνάντησε στὸ δρόμο του μὴ νεαρὴ κι' ὄμορφη πλύστρα.

Ἡ κούρασις κοκκίνιζε τὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας καὶ, μὲ τὰ δυὸ γυμνά τῆς χέρια ὑψωμένα, κρατοῦσε ἀπάνω στὸ κεφάλι τῆς μὴ στίβα ὑγρὰ ἀσπρόρρουχα πὺ ἀνάδιναν τὴ γλυκεῖα μυρωδιὰ τοῦ νεροῦ. Λίγη ἀπὸ τὴ σάρκα τῆς φαινό-

ταν μὲσ' ἀπὸ τὶς τρύπες τοῦ φορέματός τῆς. Καὶ, μὲσ' στὰ λαμπρὰ μάτια τῆς, τ' ἀχτένιστα μαλλιά τῆς, τὰ κόκκινα χεῖλη τῆς, ὑπῆρχε μὴ τέτοια ἀχτινοβολία νεότητος, ὡστε ὁ πρίγκηψ στάθηκε θαμπωμένος.

Τὴ σταμάτησε κι' ἀρχισαν νὰ μιλοῦν φιλικὰ. Τὴν ἔλεγαν Σάσα, οἱ γονεῖς τῆς καλλιεργοῦσαν τὰ κτήματα τοῦ πατέρα του καὶ δὲν εἶχαν πάντα ψωμὶ μέσα στὸ ντουλάπι τους. Ἐκείνη ἔπλενε τὰ ρούχα τῶν ἄλλων χωρικῶν.

Τοῦ διηγόταν ὄλες αὐτὲς τὶς δυστυχίες μὲ τὸν ἄμεριμο, μὲ χαριτωμένα γέλια, πὺ ἄφηναν νὰ φαίνονται τὰ ὀλόλευκα δόντια τῆς.

Καὶ, σιγὰ-σιγὰ, καθὼς ὁ Νικόλας τὴν γλυκοκύταζε, λέγοντάς τῆς φράσεις σχεδὸν τρυφερὲς γιὰ τὰ μεγάλα τῆς μαῦρα μάτια, πὺ ἦσαν μαῦρα σάν τὴν νύχτα, ἀρχισε νὰ γίνεται στοχαστικὴ καὶ δειλὴ. Ἦταν ἢ πρώτη φορὰ πὺ θρισκόταν ἔτσι μόνη, μ' ἕναν ἄντρα στὰ δάση, μ' ἕναν ἄντρα, πὺ ἀντὶ νὰ τῆς ἀγριομιλήσῃ, τῆς ψιθύριζε γλυκὰ καὶ τρυφερὰ λόγια. Θᾶθελε νὰ μὴ τελειώσῃ ἢ κουβέντα αὐτὴ ποτὲ καὶ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ στὸ χωριὸ τῆς. Καὶ, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, ὅταν ἦρθε ἢ στιγμὴ νὰ χωριστοῦν, ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν γιὰ πολλὴ ὥρα, θλιμμένοι κ' οἱ δυὸ, χωρὶς νὰ ξέρουν τὸ γιατί, κι' ἀλλάζοντας κίόλας ὄρκους ἀγάπης.

Ἡ Σάσα τὸν ἀκούσε τρισευτυχισμένη καὶ κατόπιν τοῦ πέρασε τὰ χεῖριά τῆς γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του, λέγοντάς του:

— Πόσο καλὸς εἶσαι καὶ πόσο σ' ἀγαπᾶ!...

Ἄλλοίμονο ὅμως! Ὁ σκληρὸς πατέρας τοῦ Νικόλα διέλυσε ἀμέσως ὄλες τὶς ἐλπίδες τους.

Ὁταν ὁ γιὸς του τοῦ μίλησε γιὰ τὰ σχέδιά του καὶ τὰ ὄνειρά του, κυριεύθηκε ἀπὸ μὴ τρομερὴ ὀργὴ καὶ τὸν ἔδιωξε, θρίζοντάς τον καὶ θλαστημῶντας τον...

Ἦταν τρελλὸ αὐτὸ τὸ παιδί! Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ θέλῃ νὰ παντρευτῆ μὴ σκλάβο, μὴ γυναῖκα πὺ δὲν ἦταν ἀξία οὔτε τὶς μπόττες του νὰ τοῦ φοράῃ; Νὰ ἐξευτελίσῃ τὸ ὄνομα τῶν Ρομάνιεφ καὶ νὰ τὸ ἐκθέσῃ στὶς κοροϊδίες τοῦ Τσάρου; Ὁχι, ὅσο τοῦλάχιστον ζοῦσε αὐτὸς, ἕνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν θὰ γινόταν ποτέ...

Ὁ Νικόλας στὴν ἀρχὴ δὲν ἀπελπίστηκε.

Σύρθηκε μπρὸς στὰ πόδια τοῦ πατέρα του, ἔκλαψε, τὸν ἰκέτευσε, προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃ, νὰ τὸν ἐξευμενίσῃ...

Μὰ τοῦ κάκου... Ὁλ' αὐτὰ ἐξώργισαν ἀκόμα περισσότερο τὸ γέρο μεγιστᾶνα.

Τότε, καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν θὰ μαλάκωνε ποτὲ αὐτὴ

II

Ἡ ἀγάπη τους πὺ γεννήθηκε ἔτσι ἕν' αὐγουστιάτικο θράδυ, ἀνθισσε σὲ λίγο σάν ἕνα ἄγριο λουλουδί. Ξαναβλεπόντουσαν κάθε μέρα κι' ὁ νεαρὸς πρίγκηψ πῆγαινε καὶ καθόταν κοντὰ τῆς ἐνῶ ἐκείνη ἔπλενε.

Ὁ, τί ὄμορφες ὄρες, ὅταν τὰ κεφάλια τους ἐνωμένα, καθρεφτιζόντουσαν μέσα στὸ ρέμα τοῦ νεροῦ, πὺ τὶς τρυφερότητές τους τὶς διέκοπταν ξαφνικὲς σιωπές, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων δὲν ἀκούγόταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ γλυκὸ φλοῖσβο κι' ἀπὸ τὶς διαπεραστικὲς κραυγὲς τῶν πουλιῶν.

Μὰ, παρ' ὄλον τὸν ἐπικίνδυνο πειρασμὸ τῆς μοναξιάς, ἢ κοπέλλα ἀντιστεκόταν στὶς παθητικὲς ἰκεσίες τοῦ Νικόλα. Κι' ἔτσι τὸ εἰδύλλιο τους διατηροῦσε πάντα τὴν πρώτη του ἀγνότητα. Κ' ἢ Σάσα λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς τῆς μέρα πὺ ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶπε μὲ τὸν σοβαρὸ:

— Θέλω νὰ σὲ παντρευτῶ. Εἶσαι ἀρκετὰ ὄμορφη κι' ἀρκετὰ ἀγνή γιὰ νὰ γίνῃς πριγκήπισσα. Διάβασα στὸ βιβλίο τῆς οἰκογενείας μου πὺ τὸ γράφει ὁ παππᾶς, ὅτι κι' ὁ προπάππος μου ἴβαν ἀγάπησε κι' αὐτὸς μὴ σκλάβο πὺ τὴν ἔκανε γυναῖκα του καὶ πριγκήπισσα. Ὁ πατέρας μου δὲν θὰ ἐναντιωθῆ στὸ γάμο μας.

Ἡ Σάσα τὸν ἀκούσε τρισευτυχισμένη καὶ κατόπιν τοῦ πέρασε τὰ χεῖριά τῆς γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του, λέγοντάς του:

— Πόσο καλὸς εἶσαι καὶ πόσο σ' ἀγαπᾶ!...

Ἄλλοίμονο ὅμως! Ὁ σκληρὸς πατέρας τοῦ Νικόλα διέλυσε ἀμέσως ὄλες τὶς ἐλπίδες τους.

Ὁταν ὁ γιὸς του τοῦ μίλησε γιὰ τὰ σχέδιά του καὶ τὰ ὄνειρά του, κυριεύθηκε ἀπὸ μὴ τρομερὴ ὀργὴ καὶ τὸν ἔδιωξε, θρίζοντάς τον καὶ θλαστημῶντας τον...

Ἦταν τρελλὸ αὐτὸ τὸ παιδί! Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ θέλῃ νὰ παντρευτῆ μὴ σκλάβο, μὴ γυναῖκα πὺ δὲν ἦταν ἀξία οὔτε τὶς μπόττες του νὰ τοῦ φοράῃ; Νὰ ἐξευτελίσῃ τὸ ὄνομα τῶν Ρομάνιεφ καὶ νὰ τὸ ἐκθέσῃ στὶς κοροϊδίες τοῦ Τσάρου; Ὁχι, ὅσο τοῦλάχιστον ζοῦσε αὐτὸς, ἕνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν θὰ γινόταν ποτέ...

Ὁ Νικόλας στὴν ἀρχὴ δὲν ἀπελπίστηκε.

Σύρθηκε μπρὸς στὰ πόδια τοῦ πατέρα του, ἔκλαψε, τὸν ἰκέτευσε, προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃ, νὰ τὸν ἐξευμενίσῃ...

Μὰ τοῦ κάκου... Ὁλ' αὐτὰ ἐξώργισαν ἀκόμα περισσότερο τὸ γέρο μεγιστᾶνα.

Τότε, καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν θὰ μαλάκωνε ποτὲ αὐτὴ

την άδυσώπητη ψυχή, ο Νικόλας πήρε ό,τι είχε δικά του κι' έφυγε κρυφά μαζί με τη Σάσα.

Ο πατέρας του δεν θέλησε να πιστέψει στην άρχή στη φυγή του. Δεν μπορούσε να παραδεχτεί αυτός, που ήταν συνηθισμένος να τους βλέπει όλους να λυγίζουν μπροστά στη θέλησί του, ότι ο γυιός του είχε επαναστατήσει κ' είχε εγκαταλείψει την οικογενειακή στέγη.

Υπέφερε γι' αυτό περισσότερο στον έγωισμό του παρά στην πατρική του αγάπη, και κλείστηκε επί εβδομάδες όλοκληρες μέσα, άφου προηγουμένως έδωσε διαταγή στους ύποτακτικούς του να μη προφέρουν ποτέ το όνομα του άντάρτη γυιού του και να κάψουν στη μέση της μεγάλης αύλης όλα τα έπιπλα κι' όλα τα ρούχα που άνήκαν στο Νικόλα. Υποχρέωσε ακόμα και τον παππά να ψάλη τη νεκρώσιμη ακολουθία, σαν ναχε πεθάνει ο τελευταίος των Ρομάνιεφ και να είχε θαφτή πλάϊ στους προγόνους των.

Ο γέρο πρίγκηψ ώστόσο διάβαζε τις γεμάτες σεβασμό έπιστολές που του έστελνε τώρα ο γυιός του. Τό έκανε αυτό γιατί έλπιζε πως θα του μιλούσε σ' αυτές για τη φτώχεια του, πως, σπρωγμένος από την πείνα και το φόβο της έπαύριον, θα του άπηύθυνε ταπεινές ίκεσίες. Κι' ο θυμός του μεγάλωνε ακόμα περισσότερο, καθώς μάθαινε ότι ο Νικόλας ήταν εύτυχισμένος κι' επέμενε στην άνυπακοή του.

Ο νεαρός πρίγκηψ ζούσε τώρα εύτυχισμένος στη Μόσχα μαζί με τη Σάσα του, που έπιτέλους την είχε παντρευτή. Κέρδιζαν κ' οι δυο το ψωμί τους δουλεύοντας, και τα άσπρα χέρια του Νικόλα είχαν σκληρύνει κ' είχαν μαυρίσει από την εργασία. Δεν ζητούσε άλλωστε τίποτε από τον πατέρα του. Ούτε ένα ρούβλι. Ούτε καν τη συγγνώμη του. Η πιο άπόλυτη εύτυχία κ' η έμπιστοσύνη στο μέλλον ξεχώριζαν μέσα από τις γραμμές των έπιστολών του. Δεν φαινόταν να νοσταλγή καθόλου το παρελθόν, την τεμπέλικη κ' ήγεμονική ζωή του. Η Σάσα, με την αγάπη της, τον παρηγορούσε για όλα και τον έκανε να ζη μέσα στην ευδαιμονία των παραδείσων, των οποίων τα ευαγγέλια έκθειάζουν τις αιώνιες λαμπρότητες. "Ήτανε πιο ώραία, πιο άξιαγάπητη από άλλοτε κι' ο Νικόλας εξαγριώνε το γέρο πατέρα του με τις ένθουσιώδεις περιγραφές της οικογενειακής του ζωής, μέσ' στην οποία χαμογελούσε ή ξανθή και τριαφυλλένια εικόνα της Σάσας. Τόν υποχρέωνε χωρίς να θέλη ν' άκούη την ήχώ της χαράς τους και των φιλημάτων τους.

III

Δεν ήταν πειά όργη αυτό που ένοιωθε ο γέρος, μά ένα μίσος άγριο κι' άδυσώπητο έναντίον αυτών των δύο εύτυχισμένων πλασμάτων που είχαν περιφρονήσει την έξουσία του.

Δεν ώνειρευόταν πειά τίποτε άλλο παρά πως να τους τιμωρήσει. Ήθελε να τους συντρίψει, να τους θασάνει, να τους δη να ύποφέρουν και να του ζητάνε χάρι.

Μά για να τους ξαναφέρη κοντά του, να τους τραβήξει, καταλάβαινε ότι τα βίαια μέσα ήσαν άνωφελή κι' ότι έπρεπε να καταφύγη στο ψέμα και στην πανουργία. Κάθησε λοιπόν κ' ύπαγόρευσε στον παππά μια μακρυά και ύπουλη έπιστολή προς το γυιό του, μέσ' στην όποια του μιλούσε για τον πόνο του έπειδή ζούσε μόνος κι' έπειδή γήρασκε μακρυά από τα παιδιά του. Κι' έπρόσθετε πως ήσαν έτοιμος να τους άνοιξη την άγκαλιά του και να τους εύλογήσει, πως τους συγχωρούσε, πως ή Σάσα θα ζούσε στο έξής σαν πρίγκηπισσα κοντά του. Και τελείωνε λέγοντας πως τους περιέμενε με άνυπομονησία και πως κάθε βράδυ θα πήγαινε στην άκρη του δρόμου για να κυτάξη στον όρίζοντα αν έφταναν. Θα είχαν τάχα τη σκληρότητα να μην άκούσουν την πρόσκλησι του γέρου πατέρα, του άρρωστου κι' άπελπισμένου;

IV

Οι έρωτευμένοι, μόλις έλαβαν την έπιστολή του, έτρεξαν

κοντά του, γεμάτοι έμπιστοσύνη. Θάλεγε κανείς πως ή έπιστροφή τους ήταν ή έπιστροφή του Άσώτου υιού. Οι χωρικοί, σκαρφαλωμένοι στα δέντρα του δρόμου τους έπευφημούσαν, ή καμπάνες της έκκλησίας χτυπούσαν χαρούμενα, τρελλά, και στην είσοδο του πύργου, ο Ρομάνιεφ τους έσφιξε ύποκριτικά στην άγκαλιά του.

Είχαν προετοιμάσει στη μεγάλη σάλλα του πύργου ένα βυσιλικό συμπόσιο και το τραπέζι τό φώτιζαν πυρσοί που τους κρατούσαν οί κοζάκοι.

Ο πατέρας και ο γυιός τσούγκριζαν τα ποτήρια τους σε κάθε στιγμή.

Και ο Νικόλας λησιμονούσε τώρα τις δυστυχίες του παρελθόντος, τις μαύρες ώρες που φουσούσαν τα δάχτυλά τους για να τα ζεστάνουν, που φιλιόντουσαν για να ξεχνούνε την πείνα τους.

Η δοκιμασίες είχαν τελειώσει και αναγάλλιαζε από εύτυχία καθώς άκουγε τον πατέρα του να ρωτάη κάθε τόσο τη γυναίκα του:

— Είσαι εύτυχισμένη, πρίγκηπισσα;

Τό ποτήρι του δεν έμενε ούτε στιγμή άδειανό. Μόλις άδειάζε, ο ίδιος ο πατέρας του του τό γέμιζε και σε λίγο μια βαρεία μέθη πλημμύρισε τό εύρωστο κορμί του και θόλωσε τό μυαλό του.

Ο ύπνος τον κυριέυσε κι' άποκοιμήθηκε άπάνω στο τραπέζι.

Ο νεαρός πρίγκηψ κοιμόταν ακόμα βαθειά, όταν, έξαφνα, διαπεραστικές κραυγές, κραυγές τρόμου τον ξύπνησαν.

"Άνοιξε τα μάτια του και σηκώθηκε, με τό μυαλό του θολωμένο ακόμη και με τα πόδια του κλονιζόμενα.

Η σάλλα ήταν άδεια κι' άπ' έξω μια άπελπισμένη γυναικεία φωνή άκούγόταν που ούρλιαζε:

— Νικόλα! Νικόλα!... Με σκοτώνουν!... Βοήθεια!...

Ο τρόμος τον έκανε να ξεμεθύση στη στιγμή κι' έτρεξε προς ένα παράθυρο.

Ένα τρομαχτικό θέαμα παρουσιάστηκε τότε μπροστά στα μάτια του:

Η Σάσα ήταν δεμένη όλόγυμνη σ' έναν πάσσαλο, σημένο στη μέση της αύλης των τιμών. Κι' έρεθιζόμενοι από τον άφέντη τους, που τους έταζε βαρέλια με κρασί και σακκιά γεμάτα ρούβλια, οί κοζάκοι σακάτευαν τό λεπτό της, παιδικίσιό κορμί, χτυπώντας τό άλύπητα με τα κνουτά τους.

Η Σάσα σπαρταρούσε, άγωνιούσε, σπάραζε...

Τό αίμα της σχημάτιζε κάτω μια κόκκινη λίμνη, μέσ' στην όποια πατούσαν κι' άνατηδούσαν τα μικρά πόδια της.

Κι' ο γέρο πρίγκηψ Ρομάνιεφ παρακολουθούσε μ' ένα χαμόγελο στα χείλη τό μαρτύριό της, ρωτώντας την κάθε τόσο έίρωνικά:

— Είσαι εύτυχισμένη, πρίγκηπισσα;

Τότε, ο Νικόλας, χτυπημένος στην καρδιά, τρελλός, μη βλέποντας παρά αυτή την αγάπημένη σάρκα που σκιζόταν σε ματωμένες λουριδες και τον πατέρα του που γελοούσε μπροστά στο θύμα του, ξεκρέμασε ένα τουφέκι άπ' τον τοίχο, τό στήριξε στον ώμο του και σημάδεψε τον γέρο πρίγκηπα, όπως θα σημάδευε ένα θηρίο...

Πίεσε τη σκανδάλη κ' ή σφαίρα πέτυχε στο στήθος τον πατέρα του, ο όποιος σωριάστηκε νεκρός κάτω με τό πρόσωπό του μέσα στη λίμνη τού αίματος.

Η Σάσα, παρ' όλες τις περιποιήσεις του Νικόλα, δεν μπόρεσε να ζήση. Η πληγές της την έκαναν σε λίγη ώρα να πεθάνη.

Κι' από τότε, ο πρίγκηψ Νικόλας που πούλησε όλα του τα κτήματα, αυτοεξωρίστηκε και ζητάει παντού τη λήθη, χωρίς να τη βρίσκη...

Κι' ο στρατηγός Μονταλβέν τελειώνοντας τη διήγησί του, πρόσθεσε:

— Τί τα θέλετε. Κι' ο τελευταίος ρακοσυλλέκτης είνε πιο εύτυχισμένος άπ' τον πολυεκατομμυριούχο αυτόν πρίγκηπα, που όλοι τον ζηλεύουν...

PENE MAIZEPOYA

Σωριάστηκε κάτω νεκρός